

La «Carta a Diogenet», un text del cristianisme antic

La Carta a Diogenet és un text d'autor anònim del segle II adreçada molt possiblement a Claudi Diognet, procurador eqüestre destinat a Egipte entre els anys 197 i 120 20 a l'estoic Diogenet un filòsof estoic que va ser un dels preceptors de l'Emperador Marc Aureli i que explica com es veia a si mateixa la primitiva comunitat cristiana.

Els cristians no són pas diferents dels altres homes ni per la terra ni per la parla ni pels costums. No habiten ciutats que siguin només d'ells, no parlen un llenguatge estrany ni menen la seva vida particularment, allunyats de tothom. És ben veritat que aquesta doc-trina no és invenció d'ells com a fruit del talent i de l'especulació d'uns homes estudiosos, ni professen tampoc, com fan els altres, una filosofia humana.

Perquè viuen en ciutats gregues o bàrbares, segons la sort que ha correspost a cadascú, i s'adapten al vestit, al menjar, als hàbits i als costums de cada país, però tenen una manera especial de comportar-se que és admirable tal com ho reconeix tothom, sorprenent. Viuen a les seves pàtries, però com si hi fossin forasters. Participen en totes les activitats dels bons ciutadans i accepten totes les càrregues, però com si fossin pelegrins. Tota terra estrangera és pàtria per a ells, i tota pàtria els és terra estrangera. Es casen com tothom, com tothom engendren fills, però no exposen els nascuts. La taula els és comuna, però no el llit.

Estan en la carn, però no viuen segons la carn. Passen el temps a la terra, però tenen llur ciutadania al cel. Observen les lleis promulgades, però amb la seva vida van més enllà de les lleis. Tothom els persegueix, però ells estimen tothom. No els coneixen, i els condemnen. Els maten, però així els donen la vida. Són pobres, i n'enriqueixen molts. Els manca tot, però neden en l'abundància. Són ultratjats, però en els mateixos ultratges hi ha llur glòria. Els maleeixen, però són declarats justos. Els insulten, i ells beneeixen. Els injurien, però ells honoren. Fan el bé, i se'ls castiga com si fossin malfactors; condemnats a mort, se n'alegren com si els fos donada la vida. Els jueus els ataquen com si fossin estrangers, els grecs també els persegueixen; no obstant això, els mateixos que els avorreixen no saben dir el motiu de llur odi.

Ho diré breument: allò que l'ànima és per al cos, això són els cristians en el món. L'àni-ma està espargida per tots els membres del cos; de cristians, n'hi ha arreu del món, a totes les ciutats. L'ànima viu en el cos, però no procedeix del cos; els cristians viuen en el món, però no són del món. L'ànima invisible està reclosa en la presó del cos visible; igualment els cristians són coneguts com uns que viuen en el món, però llur culte veritable a Déu és invisible sempre.

Cristianisme bàsic - Curs de conceptes bàsics sobre la tradició cristiana-catòlica

Ramon Alcoberro

La carn avorreix l'ànima i lluita contra ella tot i que no ha rebut pas cap greuge d'ella, però és que no li permet de fruir dels plaers; el món avorreix els cristians, que tampoc no li han fet cap greuge, però és que ells rebutgen els plaers del món.

Encara que la carn i els seus membres avorreixen l'ànima, ella els estima; també els cristians estimen els qui els odien. L'ànima està reclosa en el cos, però és ella la qui el manté unit; igualment els cristians estan detinguts en el món, com en una presó, però són ells els qui sostenen el món. L'ànima immortal habita una tenda mortal; igualment els cristians viuen de pas en uns estatges corruptibles mentre esperen la incorrupció en el cel. L'ànima millora, per l'abstinència de menges i beguda; igualment els cristians, castigats de mort cada dia, es multipliquen més i més. Déu els ha assenyalat un lloc altíssim, i no els és lícit desertar-ne.

De la Carta a Diognet (caps. 5-6)